

πάτρια ἦθη καὶ τὰ ἔθιμά των πρὸς παγίωσιν τῆς ἐθνότητός των, ἐν τῷ μέσῳ τοςούτων περιόικων καὶ ποικίλων φυλῶν, συμμορφωθέντες ὁμῶς, πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ φιλοπροόδως μιμούμενοι πᾶν τὸ καλὸν — ἐτέλουν τὰς ὑπερλάμπρους ἑορτάς των ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ σύγγρικῷ βασιλείῳ, ἀπεδείκνυσαν δι' ἔργων τὴν ἀλήθειαν τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως καὶ ἐπεδείκνυσαν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑδρογείου σφαίρας συρρέουσιν ἐπισκέπτας τὰ προσδευτικά θάματα, ἅτινα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ λαὸς οἷος δῆποτε ἔχων πεποιθήσιν εἰς ἑαυτὸν καὶ βαδίζων μετὰ θάρρους τὴν πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἄγουσαν. Καθ' ὃν δὲ χρόνον αἱ Ὀθωμανίδες ἐτήκοντο ἐν ταῖς γυναικωνίταις ἐγκλήματα μηχανούμεναι ὡς τελευταῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ κατὰ τῆς Καμελίας καὶ τῆς οἰκογενείας της — εὐνοουμένης μεγιστάνος τινος — αἱ ἐξόχως ὠραῖαι Οὐγγρίδες τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδουμασίαν κομφῶς φέρουσαι, ἐκόσμουσαν ὅλα τὰ ἐν τῇ σύγγρικῇ ἐκθέσει κίόσκια ἢ εἰργάζοντο ὡς μέλισσαι ἐν τοῖς ἐργεστασίῳ αὐτῆς καὶ εἰσνεύει ὡς εἰρωνευόμεναι τὴν ὀπισθοδρόμησιν τοῦ Βυζαντίου μετεμφιέζοντο ὡς Ὀθωμανίδες, ἀλλ' ἄνευ καλύπτρας εἰς τὴν ἀπομίμησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν Βούδα Πέστη (Konstantinopolis Boudapesten), ἣν οἱ εὐφυεῖς Πεσταῖοι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως κατεσκεύασαν εἰς τὴν ἄκρην τῆς Βούδας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐν Βιέννῃ Ἑνετίας (Venedig in Wien).

Ἡ χιλιετηρίς τοῦ σύγγρικῷ βασιλείῳ ὑπῆρξε σταθμὸς, ἐν ᾧ ἀπετυπώθη ἡ σταδιοδρομία αὐτοῦ ἐπὶ δέκα αἰῶνας. Ὁ Οὐγγρος στρέφων πρὸς τὴν λήξασαν χιλιετηρίδα καὶ δικαίως θαυμάζων τὰ κατὰ τοὺς δέκα παρελθόντας αἰῶνας ἔργα του ἀποτυπωθέντα ἐν τῇ τελευταίᾳ Μαγαρικῇ ἐκθέσει ὡς ὁδοιπὸρος σταθμεύων, ἵνα λάβῃ ἀναψυχὴν, θέλει ἀναμφισβητήτως ἀντλήσει νέα ἐφόδια προόδου· καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ σουλτάνος θὰ διώκηται ἐκ τῆς Εὐρώπης, διότι μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκεῖνος θὰ βαδίζῃ ὑπερηφάνως καὶ δι' ἠλεκτρικῆς ταχύτητος πρὸς τὴν πρόδον. Ἡ σύγκρισις εἶναι μελέτης ἀξία διὰ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους λαούς, οἵτινες εἰσδύσαντες εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας ἀτιμάζουσι σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, διότι δὲν ἐνόησαν τὰ πρὸς τοὺς λοιποὺς λαούς καθήκοντά των.

Ἐν Καλλιθέᾳ Ἀθηνῶν τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1897

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι Α

Juive

Στὸ παραθύρι κάθεται, στὸ χέρ' ἀκουμπισμένη,
 κι' ἐγὼ περνῶ καὶ σὲ κυτῶ, μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη,
 κι' ἐν ᾧ μὲ πόνο ἢ θολὴ ματιά μου σὲ κυττάζει,
 πικρὸ στὴ γῆ τὸ δάκρυ μου ἀρχίζει νὰ σταλάξῃ,
 κι' ἀναγαλιάζει μὴ στιγμὴ ἢ μαύρη ἢ καρδιὰ μου,
 καὶ βρέχω μὲ τὸ δάκρυ μου καὶ τὴν παρηγοριά μου.

* * *